

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק י"ד

קונטרס 884

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ובהם נהגה יומם ולילה" – עלינו מטלת החובה של למוד התורה יומם ולילה עשרים וארבע שעות ביממה, כל דקה פנויה להקדיש ללמוד התורה הקדושה, כן העולם מתקיים, כמאמר התנא באבות: "על שלשה דברים העולם עומד על התורה..." – יסוד היסודות אשר תבל ומלאו נתמכים בו ונשענים עליו, הוא לימוד התורה הקדושה! - אין אנו מבינים מה הפעל הנעשה בעולמות העליונים על ידי למוד דבור תורה אחת, וכמשל: הנמלה אשר מרב קטנותה היא אינה יכולה לראות מה שבן אנוש רואה מלמעלה למטה. היא מכירה את הקן שלה ואת אדמות החול מסביבה, אף פעם לא ראתה מחוזות חדשים ולא מכירה מרחבים. בודאי שלא מסגלת להבין מה ששכל אנוש מבין. כך אנו כלפי מעלה; מרב קטנותנו איננו מבינים מה מתרחש בשמים, איננו מסגלים להבין כהוא זה ממה שרואים מלמעלה למטה, מן השמים לארץ, כשיהודי עושה רצונו של מקום ומתנשב ללמוד התורה הקדושה, כמה מלאכים יושבים ומקשיבים לקולו הערב, למתיקות הלמוד, איזה ענג הוא מסב למלך מלכי המלכים הקב"ה.

כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי: כמו שאמר הרשב"י הקדוש במסכת סכה (דף מ"ה ע"ב), וזה לשונו: "ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואלמלי אלעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו".

בואו וראו כמה מעלת למוד הזהר הקדוש, ובפרט למי שלא לומד קבלה, שהזהר הקדוש אפלו בגירסא נחשב לו ללמוד הקבלה. [כך החיים סימן קנ"ה סקי"ב, ובפלא יועץ ערך זוהר וערך חידוש]

אחי ורעי, רבותי!!! האם אנו יודעים מהי ערפת המגן האמתית של עם ישראל? מהו הנשק הסודי שלנו להשבית את אויבינו? - מהי ההגנה הטובה ביותר של עם ישראל בכל הזמנים!? וכיצד ננצל מחבלי משיח?!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

יהודים יקרים, יש כאן מכרה יהלומים! נדיר ונדיר! ממש בזיל הזול! בהשג יד של כל אחד! רק לרצות ולהאמין!!! "קרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה"

בואו וראו בחו העצום של לימוד התורה בשבת קדש!

מרו הבן איש חי פרשת שמות שנה שניה כותב וז"ל: כתבו המקבלים זכרונם לברכה דגדול הפעל הנעשה בעסק התורה ביום שבת אלף פעמים יותר מן הנעשה בעסק התורה של ימי החל, עכ"ל. זאת אומרת, שעה אחת של שבת שוה אלף שעות ביום חל, וכבר למדנו הכסא מלך דשעה אחת של לימוד זהר הקדוש ביום חל, יותר משנה שלמה של לימוד פשוט.

צא ולמד: שעה אחת של לימוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשוט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון".

הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם. אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם.

על ידי לימוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה".

וצריך באור, מה פונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שבו אדם קטן יזכה להיות לאלף והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס' פסוק כב): "דצעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתינה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות

רבי שמעון, בפסוק הזה
הסתכלתי, והוא נסתר בסוד
עליון. רים - יש רים ויש רים.
וכמה ריחות הם. יש רים שעולה
ממטה למעלה, כמו רים הקרבן,
שזהו רים שעולה וקושר קשרים
זה בתוך זה, ומשתלשל זה עם
זה, עד שהכל נעשה קשר אחד
ואור אחד.

יש רים אחר, וזהו מלך המשיח,
שנקרא רים, שכתוב (ישעיה א)
והריחו ביראת ה'. וזה נקרא רים.
ונקשר בסוד של רים הקרבן.

וזה סוד (ויקרא א) אשה רים נוחם
לה'. אשה - מחוץ לקשר, והמזון
והאור של צבאות ומחנות של
אש, נקבצו בצהרים. הרים לפנים
ממנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר
בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא
מלך המשיח, שהוא רים מאותם
הבשמים העליונים, שכתוב
כרים בשמים.

נוחם - האור של כל הגונים
העליונים, תפארת ישראל, והיפי
של הכל. וזהו נחת הרים
העליונה, ששורה עליו ומאירה
אליו. לה' - למלך של הכל, והכל
נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה,
להיות אחד בשמחת הכל בסוד
הקרבן.

ואם תאמר, הרי האש שהוא
מחוץ למקום המקבץ, וזהו
האשה, שמאותה האש
מתקבצים כמה צבאות וכמה
מחנות, אלו באלו לזהטים בכמה
מינים, לכמה צדדים. וכלם
התקבצו בסוד הקרבן, ושבו
ונקנסו לאש הזו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי
דינים. וכששבים, כמו ששב
הרגו שיוצא מן הגיבונים, פשיש
מנוחה, למקומו. כמו שהצבאות
והמחנות הללו מלהטים קמטים
במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. רים, אית רים ואית רים, וכמה ריחין
אינון. אית רים דסליק מתתא לעילא, פגון
ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק,
וקשר קשרין דא בגו דא, ומשתלשל דא בדא,
עד דאתעביד פולא קשרא חדא, ונהירו חד.

אית רים אחרא ודא איהו מלכא משיחא,
דאקרי רים. דכתוב, (ישעיה א ג) והריחו
ביראת ה'. ודא אקרי רים. ומתקשרא ברזא
דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא ט) אשה רים נוחם לה', אשה
לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין
ומשריין דאשא, בטרהונא קמיטין. רים לגו
מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברזא
דברית קדישא. ודא אתקרי מלכא משיחא,
דאיהו רים מאינון בוסמין עילאין, דכתוב
כרים בשמים.

נוחם, נהירו דכל גוונין עילאין, תפארת
ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו
ניחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר
לגיביה. לה', למלכא דכולא, וכולא אתקשר
דא בדא, ונהיר דא בדא, למהוי חד בחדוה
דכולא, ברזא דקורבנא.

וא' תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא
איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטון כמה
חיילין, וכמה משריין, אלין באלין מלהטון,
בכמה זינין, לכמה סטריין. וכולהו ברזא
דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי
אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דיניין. וכד
תבין, כמה דתב רוגזא דנפיק מנחירין,
כד הוי נייחא, לדוכתיה. כמה דאלין חיילין
ומשריין מלהטון קמטין באתרייהו, הכי נמי
חיילין ומשריין עילאין קדישיין, מארי דניחא

והמחנות העליונים הקדושים, בעלי המנוחה והרצון, מאירים ושבים באור להתקשר תוף הה' הזו, וכלם אלה עם אלה, וזה עם זה בחבור אחד נקרא אשה, הסוד של מנוחה ומזון, והאור של כל הצדדים.

הריח - הנקדה שלפנים, הסוד של הבריית הקדש. למה נקרא ריח? משום שהוא ריח הבשמים העליונים הקדושים, הסמורים, שלא התגלו וכששורים, מריח אותם, כמו מי שמריח ריח בהדס, הוא הריח שיוצא מההדס, וזו הנקדה שנקראת ריח היוצא מההדס.

ניחח - המקום ששורדת הרוח העליונה ושורה עליו להיות מרכבה עליונה, בסוד של שבעים ושנים שמות. והמרכבה העליונה כלה קשר אחד. לה' - שיהיה הכל באור אחד ועל כן יש ריח ויש ריח (ועל כן נקרא ריח ניחח).

ובבד מקום, ריח - מעליה שעומדת על דרגה אחרת תחתונה מפנה. וזהו הריח מאותו העליון. לריח - זו נקדה עליונה שעומדת בסתר מתוף אותו הנסתר של כל הנסתרים, שאינו נודע כלל. והנקדה הזו היא ריח מאותו הנסתר של הכל. ובשביל הריח הזה, כל אותם שמנים ובשמים, כלם מאירים ונקראים טובים, משום שזה מקים אותם, שיהיו כלם קשר אחד, מאיר באחד.

ואם לא - לא נקראים טובים. משום שכשהריח העליון נכנס בסתר לתוף הנחל העמק וממלא אותו כראוי, כל הדרגות נקראות טובים. מהו טובים? מאירים. רב המנונא סבא אמר פך: אלו הם ימים שנקראים טובים. ועל כן נקראות

ורעו, נהרין ותבין בנהירו לאתקשרא, גו האי ה', וכלהו אלין באלין, ודא בדא בחבורא חדא, אקרי אשה, רזא דנייחא, ומזונא, ונהירו דכל סטריין.

ריח, נקודה דלגו. רזא דברית קדישא. אמאי אקרי ריח, בגין דאיהו ריחא דבוסמין עילאין קדישין, טמירין, דלא אתגליין. וכד שריין, ארח לון, פהאי מאן דארח ריח בהדס, איהו ריח נפיק מהדס, ודא נקודה אקרי ריח דנפיק מהדס.

ניחוח, אתר דנחת ריח עילאה, ושראת עליה למהוי רתיכא עילאה, ברזא דשבעין ותריין שמחין. ורתיכא עילאה פלא קישורא חדא. לה', למהוי כולא בנהירו חדא. ועל דא אית ריח ואית ריח (ועל דא אקרי ריח ניחוח).

ובבד אתר, ריח, מסליקו דקאים על דרגא אחרא תתאה מניה, והאי איהו ריח מההוא עילאה. לריח, דא איהו נקודא עילאה, דקיימא בסתימו, מגו ההוא דסתים בכל סתימו דכל סתימין, דלא אתידע כלל. והאי נקודה איהי ריח מההוא סתימא דכולא. ובגין האי ריח, פל אינון שמנין ובוסמין, כולהו נהירין ואקרון טובים, בגין דהאי קנים לון, למהוי כולהו חד (דף עט ע"ב) קישורא, נהיר פחדא.

ואי לאו, לא אקרון טובים. בגין דכד האי ריח עילאה, עאל בסתימו לגו נחלא עמיקא, ואמלי ליה פדקא יאות, כולהו דרגין אקרון טובים מאי טובים נהירין.

רב המנונא סבא אמר הכי, אלין אינון ימים דאקרון טובים. ואינון תפילין דרישא, דאינון תפילין דקודשא בריך הוא מנח לון, והם תפילין של ראש, שהן התפילין שהקדוש ברוך הוא מניח אותן, ועל כן נקראות

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובב"ר מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הדורע, שהרי אין ללבנה
מעצמה פלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפלין של זרוע, שהיא תפלה של
ז', אין מאירה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

וע"ז זה, חלו של מועד הוא לענן
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבוץ העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.
רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו, אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של ז', שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבוץ העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבוץ העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרוני טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובב"ר אתר, ימים טובים אינון תפילין דרישא,
דקודשא בריה הוא מנח לון. חלו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפילין
דדרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה פלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפילין דדרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפילין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דדרועא, חלו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

וע"ז דא, חולו של מועד איהו לענן עבידתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דילה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפילין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין,
דהא אלין יומין, דאינון תפילין עילאין שרין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפילין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפילין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אהדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אהדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבידתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפילין דרישא.

ועמא קדישא אהדין תפילין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפילין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפילין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַלְכָּא דְבַעֵי לְנַטְרָא לִיה לְעַבְדֵיהּ, אָמַר לִיה
 עֶבֶד (חוּתְמָא) כְּדִיוֹקְנָא דְחוּתְמָא דִילִי,
 כָּל זְמַנָּא דִּיהוּא דִּיוֹקְנָא יִתְחַזֵּי עֲלֵךְ, כִּלְא
 יְזוּעוּן וַיִּדְחִלוּן מִינְךָ. לְבַתֵּר מַגּוּ רְחִימּוּ
 עִילָאָה, דְקָא רְחִים לִיה מְלֻפָּא, יִהֵב בִּיּדֵיהּ
 חוּתְמָא דְגוּשְׁפִּנְקָא עִילָאָה דִילִיה, כִּיּוֹן דְאָחִיד
 חוּתְמָא עִילָאָה דְמְלֻפָּא בִּיּדֵיהּ, שְׂבִיק מְגִיּה
 הֵהוּא דִּיוֹקְנָא דְאִיהוּ עֶבֶד.

אִי הֵהוּא עֶבֶד, דְחֵי חוּתְמָא עִילָאָה דְמְלֻפָּא,
 בְּגִין הֵהוּא חוּתְמָא דְאִיהוּ עֶבֶד, וְדַאי פִּר
 קְטוּלָא אִיהוּ הֵהוּא עֶבֶדָא, בְּגִין דְעֶבֶד קְלָנָא
 בְּחוּתְמָא דְמְלֻפָּא, וְלֹא חֵיִיש לִיקָרִיָּה. וּבְגִין
 כְּךָ, אָסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵיא חוּתְמָא
 דְמְלֻפָּא עִילָאָה דְשָׂרֵי עֲלֹן, בְּגִין דִּיוֹקְנָא דָא
 דְאִינוּן עֶבְדִים (דְאִינוּ עֶבְדִיו).

הָאִי בְּמוֹעֵד וּבְחוּלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל שַׁבָּן
 בְּשַׁבָּת, דְכִלְא שְׂרִיא עֲלֹן, שַׁבָּת דְמַעֲלִי
 שַׁבָּתָא, תְּפִלָּה שֶׁל יֵד. שַׁבָּת דִּיוֹמָא, תְּפִילִין
 דְרִישָׁא.

וְהָבִי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעַמָּא
 קְדִישָׁא רְחִימָא דִילִיה, בְּחוּל אִינוּן
 תְּפִילִין דְעַבְדוּ דִּיוֹקְנָא דְחוּתְמָא דְמְלֻפָּא,
 לְמַהוּי נְטִירִין בְּכָל סַטְרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
 דְאִינוּן יוֹמִין טְבִין, וְתְּפִילִין דְמֵאֲרֵי עֲלְמָא
 מְמַשׁ. מְעַבְרֵן הֵהוּא דִּיוֹקְנָא, וּמִנְחֵי תְּפִילִין
 דְמֵאֲרֵי עֲלְמָא. זַכָּאִין עַמָּא דָא, דְבִיָּדֵן חוּתְמָא
 עִילָאָה דְמְלֻפָּא.

כַּאֲן דְמִנְחַת תְּפִילִין, אַצְטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְעַל דָּא
 כְּתִיב, (דְבָרִים טו ז) וְשִׂמְחַת בְּחַגְגְךָ. בְּתְּפִילִין
 דְמֵאֲרֵי עֲלְמָא אַצְטְרִיךְ לְמַחְדֵי. וְחַדְוָה דָא,
 בְּמוֹעֵד וּבְחוּלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין דְרִישָׁא,
 וּבְתְּפִילִין דְרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב מֵהֵהוּא רִיחָא עִילָאָה, שְׂמַנְךָ

דְמַלְכָּךְ שְׂרַצָּה לְשִׁמּוֹר אֶת עֶבְדוֹ,
 אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חוּתְמָא) כְּמוֹ דִּיוֹקְנָן
 הַחוּתְמָא שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוּתוֹ
 דִּיוֹקְנָן יִרְאֶה עֲלֵיךְ, כִּלְמַסּוּ יְזוּעוּ
 וַיִּפְחָדוּ מִמְךָ. אַחַר כְּךָ מֵתוּךְ
 אֲהַבָּה עֲלֵינוּהָ שְׂאוּהֵב אוֹתוֹ
 הַמְלֻכָּה, נִתֵּן בְּיָדוֹ חוּתְמָא שֶׁל
 הַחוּתְמָת הָעֲלִינוּהָ שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
 שְׂאֵחַז הַחוּתְמָא הָעֲלִינוּ שֶׁל הַמְלֻכָּה
 בְּיָדוֹ, נִטַּל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדִּיוֹקְנָן
 שֶׁהוּא עֲשֵׂה.

אִם אוֹתוֹ הָעֶבֶד דוֹחֵה אֶת הַחוּתְמָא
 הָעֲלִינוּ שֶׁל הַמְלֻכָּה בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
 הַחוּתְמָא שֶׁהוּא עֲשֵׂה, וְדַאי
 בֶּן-מִנְחָה הוּא אוֹתוֹ הָעֶבֶד, מִשּׁוּם
 שְׂעֲשֵׂה קְלוֹן בְּחוּתְמָא הַמְלֻכָּה וְאִינוּ
 חוּשֵׁשׁ לְכַבּוּדוֹ, וּמִשּׁוּם כְּךָ אָסוּר
 לְעַם הַקְּדוּשׁ לְדַחֹת אֶת חוּתְמָא
 הַמְלֻכָּה הָעֲלִינוּ שְׂשׁוּרָה עֲלֵינוּ,
 מִשּׁוּם הַדִּיוֹקְנָן הַזֶּה שֶׁהֵם עֶבְדִים
 (שְׂאוּ עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל
 שַׁבָּן בְּשַׁבָּת, שֶׁהַכֹּל שׁוֹרֵה עֲלֵינוּ.
 שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
 יֵד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִילִין שֶׁל
 רִישׁ.

וְכֵן מְסַדֵּר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 הָעַם הַקְּדוּשׁ הָאֵהוּב שְׁלוֹ, בְּחַל
 - אוֹתָם תְּפִילִין שְׂעֲשׂוּ בְּדִיוֹקְנָן
 הַחוּתְמָא שֶׁל הַמְלֻכָּה, לְהִיּוֹת
 שְׂמוּרִים בְּכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
 וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
 וְהַתְּפִילִין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם מְמַשׁ
 - מְעַבִּירִים אוֹתוֹ דִּיוֹקְנָן, וּמִנְחֵי
 אֶת הַתְּפִילִין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם.
 אֲשֶׁרֵי הָעַם הַזֶּה, שְׂבִיכֵם הַחוּתְמָא
 הָעֲלִינוּ שֶׁל הַמְלֻכָּה.

כִּי שְׂמִנְתַּת תְּפִילִין צְרִיךְ לְשַׂמַּח,
 וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׂמְחַת בְּחַגְגְךָ.
 בְּתְּפִילִין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם צְרִיךְ
 לְשַׂמַּח, וְהַשְׂמַחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
 וּבְחֻלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִילִין שֶׁל
 רִישׁ, וּבְתְּפִילִין שֶׁל הָרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הַרִיחַ הָעֲלִינוּ

שְׂמִינִיף טוֹבִים, תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ.
בְּחֵלוֹ שֶׁל מוֹעֵד - שְׁמֵן תּוֹרֵק
שֶׁמֶךְ, תְּפִלָּה שֶׁל יָד, שְׁעוּלָה
לְהֵאחֹז בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר בְּתְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ.

ע"כ בן עלמות אהבוך - ביום טוב
האחרון של חג, שהרי תפלה של
יד נשלמת ומוארת בשלמות,
ולחלק חלק לכל, לכל אותם
מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל
אותם המחנות והצבאות
שלמטה. ועל בן עלמות (אהבוך,
אותם) המחנות והצבאות
שלמעלה, העולמות והמחנות
והצבאות שלמטה.

פְּתַח רִיבִי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, כְּתוֹב
(בראשית כו) וְיָרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו
וְיִבְרַכְהוּ וְגו'. מֶה רָאָה יִצְחָק,
שָׂאף עַל גֵּב שְׂאוֹתוֹ מֵאֲכָל
וּמִשְׁקָה שֶׁהֵבִיא לוֹ יַעֲקֹב, לֹא בָרַךְ
אוֹתוֹ עַד הַזְּמַן שֶׁהָרִיחַ אֶת אוֹתָם
לְבוּשִׁים?

כָּאֵן יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, שֶׁהָרִי אוֹתָם
לְבוּשִׁים לֹא הָיוּ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי
הַתּוֹרָה מְעִידָה, שְׁכַתוֹב (שם) אֶת
בְּגָדָיו עֲשׂוֹ בְּנֵה הַגָּדֵל, וְכָאֵן כְּתוֹב
אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, וְכִי בְּגָדָיו הָיוּ?
רִיחַ הַבְּגָדִים הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת.
מֶה זֶה בְּגָדָיו?

אֲרָא בְּגָדָיו וְדָאִי הָיוּ אוֹתָם
הַלְבוּשִׁים מִמֶּשׁ, וְלֹא שֶׁל עֲשׂוֹ,
וְאָף עַל גֵּב שְׁכַתוֹב בְּגָדָיו עֲשׂוֹ -
בְּתַפְסִיסָה הָיוּ אֲצִלוֹ. כְּמוֹ כֵּן אוֹתָהּ
הַבָּאָר שֶׁעֲלֶיהָ יוֹשֵׁב יַעֲקֹב וְיוֹשֵׁב
עֲלֶיהָ מֹשֶׁה - בְּתַפְסִיסָה הִיָּתָה
לְאַחֲרִים. כְּמוֹ שֶׁבָּא יַעֲקֹב, נִדְרָעָה
הַבָּאָר לְאַדְוָנָה, וְעָלּוּ הַמַּיִם אֵלָיו,
וְכֵן לְמֹשֶׁה.

כְּמוֹ כֵּן אוֹתָם הַלְבוּשִׁים הָיוּ
בְּתַפְסִיסָה אֲצִל עֲשׂוֹ. כְּמוֹ שֶׁלְּבָשְׁם
יַעֲקֹב, נִדְרָעוּ הַבְּגָדִים לְבַעֲלֵיהֶם,
מִיּוֹם שֶׁעָשָׂה אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, לֹא הָעֵלּוּ הָרִיחוֹת שֶׁלָּהֶם
עַד הַזְּמַן הַזֶּה שֶׁלְּבַשׁ אוֹתָם יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי חֲזָרוּ לְדִיוּקָנָם. יַעֲקֹב הִיָּה וְדָאִי דְמִוֵּת שֶׁל אָדָם וְיָפִיו.

טוֹבִים, תְּפִלִּין דְּרִישָׁא. בְּחֵלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, שְׁמֵן
תּוֹרֵק שְׁמֶךְ, תְּפִלָּה שֶׁל יָד, דְּקָא סְלֵקָא
לְאַתְאֲחָדָא בְּאוֹרַח סְתִים בְּתְּפִלִּין דְּרִישָׁא.

עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךְ, בְּיוֹם טוֹב בְּתַרְאָה דְּחַג,
דְּקָא תְּפִלָּה שֶׁל יָד אֲשֶׁתְּלִים וְאַתְנַהֲרִי
בְּשְׁלִימוֹ. וְלִפְלִגָּא חוּלְקָא לְכוּלָּא, לְכֹל אֵינּוֹן
מִשְׁרִיזִין וְחִילִין דְּלַעֲיָלָא, וְלְכֹל אֵינּוֹן מִשְׁרִיזִין
וְחִילִין דְּלַתְתָּא. וְעַל דָּא עֲלָמוֹת (אֶהְבוּךְ, אֵינּוֹן)
מִשְׁרִיזִין וְחִילִין דְּלַעֲיָלָא, עוֹלָמוֹת וּמִשְׁרִיזִין
וְחִילִין דְּלַתְתָּא.

פְּתַח רִבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, כְּתִיב (בראשית כו) וְיָרַח
אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וְיִבְרַכְהוּ וְגו', מֶה חָמָא
יִצְחָק, דְּאָף עַל גֵּב דְּהָהוּא מִיְכָלָא וּמִשְׁתַּנָּא
קָא אֵינִי לִיהַ יַעֲקֹב, לֹא בְּרַכִּיָּה, עַד זְמַנָּא
דְּאַרַח בְּאֵינּוֹן לְבוּשִׁין.

הֵכָא אֵית לְאַסְתְּפָלָא, דְּהָא אֵינּוֹן לְבוּשִׁין לֹא
הָווּ דִּידֵיהּ דְּיַעֲקֹב, דְּהָא אוֹרִינִיתָא
אַסְהִידַת, דְּכְתִיב (שם פסוק טו) אֶת בְּגָדָיו עֲשׂוֹ בְּנֵה
הַגָּדֵל, וְהֵכָא כְּתִיב אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, וְכִי בְּגָדָיו
הָווּ, רִיחַ הַבְּגָדִים מִיְבַעֲי לִיהַ, מֵאֵי בְּגָדָיו.

אֲרָא, בְּגָדָיו וְדָאִי הָווּ אֵינּוֹן לְבוּשִׁין מִמֶּשׁ,
וְלֹא דְעֲשׂוֹ. וְאָף עַל גֵּב דְּכְתִיב בְּגָדָיו
עֲשׂוֹ, בְּטוֹפְסָא הָווּ גְּבִיָּהּ. כְּמוֹנָא דָּא הָהוּא
בְּאָר דִּיתִיב עֲלֶיהָ יַעֲקֹב, וִיתִיב עֲלֶיהָ מֹשֶׁה,
בְּטוֹפְסָא הָווּ לְגַבֵּי אַחְרָנִין, כְּמוֹ דְּאַתָּא יַעֲקֹב
אַשְׁתַּמוּדַע בִּירָא לְמֵאֲרִיָּה, וְסִלְקוּ מִזָּא לְגַבִּיָּהּ,
וְכֵן לְגַבֵּי מֹשֶׁה.

כְּמוֹנָא דָּא, אֵינּוֹן לְבוּשִׁין, בְּטוֹפְסָא הָווּ לְגַבֵּי
עֲשׂוֹ, כְּמוֹ דְּאַלְבִּישׁ לוֹן יַעֲקֹב,
אַשְׁתַּמוּדַעוּ מֵאֵינִין לְמֵאֲרִיָּהוּן. מִיּוֹמָא דְעַבְיָד
לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לֹא סְלִיקוּ רִיחֵיהוֹן
דִּילְהוֹן, עַד זְמַנָּא דָּא דְלְבִישׁ לוֹן יַעֲקֹב, דְּהָא
עַד הַזְּמַן הַזֶּה שֶׁלְּבַשׁ אוֹתָם יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי חֲזָרוּ לְדִיוּקָנָם. יַעֲקֹב הִיָּה וְדָאִי דְמִוֵּת שֶׁל אָדָם וְיָפִיו.

בשעה שראו הלבושים את דמותו של אדם, העלו ריח שרש ריחות עלו כאן, אחד - ריח בגדיו. ב' - ריח בני. ג' - ריח שדה אשר ברכו ה'. וכל השלש עלו ליצחק בשעה שנגנס אליו יעקב.

ובד"ם כתובים בפסוק הזה. ריח בגדיו, הינו על פן עלמות אהבוף. ריח בני, הינו שמניף טובים. ריח שדה, הינו שמן תורק שמך. ודאי הכל קשר אחד, וסוד הקרבן שהערינו בו, כמו שנאמר אשה, שהינו עלמות אהבוף, והכל סוד אחד. ריח - שמן תורק שמך. ניהח - שמניף טובים. והכל אחד לה', הינו לריח, והכל דבר אחד, וסוד אחד, בקשר אחד, כמו שנתבאר.

משבני אחריו נרוצה (שיר א). כתוב ונתתי משבני בתוככם וגו'. בא וראה, הקדוש ברוך הוא נתן שכירתו בין ישראל להיות רבוצה עליהם פאם על הבגים, ולהגן עליהם בכל הצדדים.

וכך זמן שאותה אם קדושה יושבת עליהם, הקדוש ברוך הוא בא לדור עמם, משום שהרי אין הקדוש ברוך הוא עוזב אותה לעולמים, וכל החביבות שלמעלה היא עליה.

ומשום כך נתן אותה משפון בתוכם של ישראל, לדעת שלא ישפחם, ולא יעזב אותם לעולמים. מה הטעם? משום אותו המשפון שבתוכם. והיא אומרת, משפון הייתי בפתחונים, אהיה משפון אצלך, ולעלות פגגדך, ואני ובני אחריו נרוצה. משבני, תזוננו לקשר הדברים הראשונים על אותו סוד אשה

אהדרו לבושין לדיוקנייהו. יעקב דיוקנא דאדם ודאי הוה, ושפירו דיליה, בשעתא דחמו לבושין דיוקנא דאדם, סליקו ריחא. תלת ריחין אסתלקו הכא, חד, ריח בגדיו. ב', ריח בני. ג', ריח שדה אשר ברכו ה'. וכולהו תלת, סליקו לגבי דיצחק, בשעתא דעאל יעקב לגביה.

ובוהו פתיב בהאי קרא, ריח בגדיו, היינו על פן עלמות אהבוף. ריח בני, היינו שמניף טובים. ריח שדה, היינו שמן תורק שמך. ודאי כולא קישורא חדא. ורזא דקורבנא דקא אתערנא ביה, פמא דאתמר אשה, דהיינו עלמות אהבוף, וכלא רזא חדא. ריח, שמן תורק שמך. ניהוח, שמניף טובים, וכולא חד. לה', היינו לריח. וכולא מלה חדא, ורזא חדא, בקישורא חדא, פמא דאתמר.

משבני אחריו נרוצה. פתיב, (ויקרא כו יא) ונתתי משבני בתוככם וגו'. תא חזי, קודשא בריך הוא יחב שכניתייה ביניהון דישראל, למהוי רביעא עלייהו, פאימא על בנין, ולאגנא עלייהו בכל סטרין.

וכך זמנא דההיא אימא קדישא (דף פ ע"א) יתבא עלייהו, קודשא בריך הוא אתי לדירא עמהון. בגין דהא קודשא בריך הוא לא שביק לה לעלמין, וכל חביבו דלעילא עלה איהו. ובגין כך, יחב לה משפונא בגוייהו דישראל, למנדע דלא ינשי לון, ולא ישבוק לון לעלמין. מאי טעמא, בגין דההוא משפונא בגוייהו. והיא אמרת, משפונא הויתי בתמאי, אהא משפונא לגבך, ולסלקא לקבלך, ואנא ובני אחריו נרוצה.

משבני, אהדרנא לקישורא דמילין קדמאין, על ההוא רזא אשה ריח

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

